

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců Mgr. Ing. Lenky Bursíkové a JUDr. Bc. Kryštofa Horna v právní věci

žalobkyně: **T. P.**,
bytem X,
zastoupena zmocněncem JUDr. F. K.,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**,
sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2018, č. j. MMR-27982/2018-83/1719,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad R. (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 28. 7. 2016, č. j. 05849/16/MUR/SU/DJi, zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

„Přístavba rodinného domu č. p. X, T., K. č. p. X“ na pozemcích p. č. st. X a p. č. X v k. ú. T. (dále jen „stavba“). Stěžejním důvodem pro zamítnutí žádosti bylo nesouhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Č., odboru životního prostředí, oddělení zemědělství, lesnictví a myslivosti ze dne 3. 12. 2012, č. j. MUCE 49530/2012 OZP/Mi (dále jen „nesouhlasné závazné stanovisko“). Odvolání žalobkyně zamítl Krajský úřad Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) rozhodnutím ze dne 14. 6. 2017, č. j. 075704/2017/KUSK, a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

2. Žalobkyně dne 7. 2. 2018 podala u krajského úřadu žádost o obnovu řízení ve věci dodatečného povolení stavby. Krajský úřad žádost žalobkyně rozhodnutím ze dne 4. 5. 2018, č. j. 056425/2018/KUSK, zamítl. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.
3. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 9. 8. 2018 původně u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Usnesením ze dne 11. 9. 2018, č. j. 5 A 180/2018 - 9, Městský soud v Praze věc postoupil zdejšímu soudu.

II. Obsah žaloby a podání účastníků řízení

4. Žalobkyně považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný nerespektoval § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a řádně se nevypořádal s připomínkami žalobkyně. Nevyjádřil se k námitce, podle které krajský úřad odmítl přejmout nové skutečnosti uvedené v posudku ze dne 31. 1. 2018 o vzájemném vlivu přístavby rodinného domu (hájenky) na lesní porost sousedního pozemku vypracovaném Ing. K. K. (dále jen „posudek“). Je nelogické, aby stavebník (žalobkyně) ve správním řízení dodal vše, neboť zamítavé stanovisko správních orgánů vyvolalo potřebu, aby žalobkyně předkládala nová stanoviska. Tvrzení, že námitky uvedené v posudku měla uplatnit již ve správním řízení, proto považuje za neoprávněné. Žalobkyně ve správním řízení předkládala stavebnímu úřadu požadované materiály včetně odborných posudků, kterými se však správní orgány nezabývaly. Správní orgány měly zohlednit, že se jedná o závažný zásah do majetkových práv žalobkyně. Žalovaný nevypořádal námitku nerespektování legitimního očekávání. Žalobkyně dále uvádí, proč považuje za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné nesouhlasné závazné stanovisko.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje se žalobními námitkami. Stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby musel zohlednit nesouhlasné závazné stanovisko. Toto stanovisko orgánu ochrany lesa bylo v odvolacím řízení postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrzeno nadřízeným orgánem. Žalobkyně neprokázala, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Předložený posudek nesplňuje požadavky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu pro povolení obnovy řízení. Tento podklad byl nadto následně posouzen prvostupňovým orgánem ochrany lesa s tím výsledkem, že jeho relevantnost v dané věci je více než sporná. Žalovaný se nezabýval tvrzením žalobkyně, podle kterého stavební úřad v daném případě rozhodl odlišně od záměru označeného jako „dostavba přístavby na západní straně domu č. p. X T.“, neboť účelem obnovy řízení je výlučně náprava skutkových a právních nesprávností, které vyšly najevo po právní moci rozhodnutí. Důvody pro povolení obnovy

jsou vymezeny taxativně, povinností správního orgánu je zkoumat, zda byl některý z těchto důvodů naplněn. Předložený posudek nelze považovat za dříve neznámou skutečnost nebo důkaz, který existoval v době původního řízení a který žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit.

6. Žalobkyně v replice zopakovala svou žalobní argumentaci a poukázala na úvahy obsažené v usnesení o přiznání odkladného účinku její žalobě proti rozhodnutí krajského úřadu ve věci nařízení odstranění stavby (usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2019, č. j. 43 A 180/2018 - 7). Následně žalobkyně rozvádí svou argumentaci ve vztahu k nesouhlasnému závaznému stanovisku. Významným argumentem pro obnovu řízení je skutečnost, že v průběhu cca 15 let, po která přístavek stojí na uvedeném pozemku, žádná instituce nezaznamenala poškození přiléhajícího lesního porostu nebo budovy a naopak. Tuto skutečnost potvrzuje předložený posudek. Je absurdní, aby se v řízení předkládaly materiály, které se v dané chvíli jeví jako nepožadované. Poukaz žalovaného na § 100 správního řádu by neměl být vzat v úvahu, neboť s tímto ustanovením žalovaný v napadeném rozhodnutí nepracoval.

III. Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky.
9. Soud o žalobě rozhodl bez jednání. Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil. Žalobkyně se ve stanovené lhůtě nevyjádřila k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 druhé věty s. ř. s., soud má proto za to, že i ona s tímto postupem souhlasí.

IV. Zjištění vycházející z obsahu správních spisů

10. Soud vycházel jak ze správního spisu předloženého žalovaným v nyní projednávané věci, tak ze správního spisu předloženého žalovaným v související věci žalobkyně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 43 A 180/2018 (žaloba proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby), jehož součástí jsou též listiny vztahující se k žádosti žalobkyně o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci.
11. Žalobkyně dne 7. 2. 2018 u stavebního úřadu (krajskému úřadu předáno dne 9. 3. 2018) podala žádost o obnovu řízení o dodatečném povolení stavby pravomocně ukončeného rozhodnutím krajského úřadu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 075704/2017/KUSK. V žádosti uvedla, že si ve věci nechala vypracovat odborný posudek, který rozporuje některá stanoviska správního orgánu a upozorňuje na nové skutečnosti. Tvrzení v předloženém posudku přináší nové informace, které jsou dostatečné pro navrhovanou obnovu řízení. Správní orgán nevyužil ve správním řízení všechny možnosti pro objektivní posouzení žádosti. Žalobkyně dále uvedla, že stavební úřad porušil princip shodného rozhodování podobných případů a pominul oprávněný zájem žalobkyně. Zákon nezakazuje provádět stavební činnost

v ochranném pásmu lesa za podmínek stanovených správcem lesa. Stavební úřad však stanovisko Lesů České republiky, s. p. nevzal v úvahu. Dotčený správní orgán žalobkyni nepředložil v průběhu řízení žádné podmínky pro umožnění realizace přístavby, pouze svým stanoviskem opakovaně tvrdil, že stavbu nelze povolit. Nebyla využita možnost požádat majitele a správce lesa, aby navrhl případná opatření umožňující realizaci přístavby. Obnova řízení podle žalobkyně umožní využití této možnosti a poskytne stavebnímu úřadu nové argumenty ke změně rozhodnutí. Podle žalobkyně pro obnovu řízení hovoří i rozdílné údaje ohledně vzdáleností přístaveb od hrany lesa. Na základě nepřesných údajů mohlo dojít ze strany správního orgánu k nesprávnému posouzení vlivu stavby na přiléhající les.

12. Krajský úřad rozhodnutím popsaným v bodu 2 tohoto rozsudku žádost žalobkyně zamítl, neboť dospěl k závěru, že v ní není uveden ani jeden z důvodů pro povolení obnovy řízení uvedený v § 100 správního řádu. Předložený posudek nic nemění na nesouhlasném závazném stanovisku. Skutečnosti, které jsou předmětem posudku, tj. vzájemné odstupy projednávané nepovolené stavby od hranice lesního pozemku, byly známy již v průběhu odvolacího řízení a žalobkyně je mohla uplatnit.
13. Proti rozhodnutí krajského úřadu žalobkyně brojila odvoláním, v němž uplatnila obdobnou argumentaci jako v nyní projednávané žalobě.
14. Žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Žalovaný shrnul průběh řízení o žádosti o povolení obnovy řízení i řízení o dodatečném povolení stavby. V něm podle žalovaného žalobkyně neprokázala, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu ochrany lesa bylo v odvolacím řízení potvrzeno nadřízeným orgánem. Žalovaný dále zrekapituloval zákonné důvody pro povolení obnovy řízení a konstatoval, že žádost žalobkyně žádný z těchto důvodů nenaplnila. Předložený posudek není možno považovat za dříve neznámou skutečnost nebo důkaz, který existoval v době původního řízení a který žalobkyně nemohla v původním řízení uplatnit. Stavební úřad, resp. krajský úřad jako odvolací správní orgán, nejsou orgány příslušnými k posouzení obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu na úseku ochrany lesa. V daném případě nebylo nesouhlasné závazné stanovisko zrušeno nebo změněno postupem podle § 149 odst. 6 správního řádu, nenastala tedy ani situace předpokládaná § 100 odst. 1 písm. b) téhož zákona svědčící pro případnou obnovu řízení.

V. Posouzení žaloby

15. Soud úvodem připomíná, že řízení před správními soudy je až na výjimky ovládáno zásadou dispoziční, což znamená, že soud je povinen napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v mezích řádně uplatněných žalobních bodů [srov. § 75 odst. 2 ve spojení s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Uvedený princip se mimo jiné projevuje tak, že kvalita a preciznost formulace žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. závěry rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010,

č. j. 4 As 3/2008 - 78), což by bylo v příkrém rozporu se zásadou rovnosti účastníků soudního řízení.

16. Soud tedy v první řadě v míře obecnosti, ve které byla námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného uplatněna, konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů vadou nepřezkoumatelnosti stížena nejsou. Z rozhodnutí žalovaného i krajského úřadu se jasně podávají úvahy, které je vedly k závěru o nedůvodnosti žádosti žalobkyně. Byť žalovaný výslovně nereagoval na každé dílčí tvrzení obsažené v odvolání, z odůvodnění jeho rozhodnutí je zjevné, proč neměl argumentaci žalobkyně za důvodnou. Žalovaný konstatoval, že žádost žalobkyně neobsahuje žádné tvrzení, které by vyhovovalo zákonným požadavkům pro povolení obnovy stanoveným v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalovaný i krajský úřad srozumitelně vysvětlili, že žalobkyně mohla svá tvrzení obsažená v žádosti uplatnit již v odvolacím řízení, resp. že skutečnosti, které jsou předmětem předloženého posudku, není možné považovat za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době řízení, ale žalobkyně je uplatnit nemohla.
17. K námitce, že se žalovaný nezabýval námitkou „nerespektování právního očekávání stejného rozhodování správních orgánů“ a měl zohlednit závažnost zásahu do vlastnického práva žalobkyně, je třeba připomenout, že předmětem nynějšího řízení je posouzení otázky, zda byly naplněny důvody pro povolení obnovy řízení. Žalovaný se proto nemohl věcně zabývat námitkami zpochybňujícími správnost postupu stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby, a to včetně námítky porušení zásad uvedených v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Jak správně poznamenaly správní orgány, šlo totiž o tvrzení, která žalobkyně mohla uplatnit v rámci řádných opravných prostředků, tedy v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu.
18. Namítá-li žalobkyně, že správní řád odvolacímu orgánu ukládá vypořádat všechny námitky, nelze s takovým názorem obecně nesouhlasit. Rozsah přezkumu provedeného žalovaným při rozhodování o odvolání lze dovodit z § 89 odst. 2 správního řádu, podle něhož *odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.* Z odůvodnění rozhodnutí o odvolání tak musí být patrný především dosavadní průběh a výsledek správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí o věci do patřičného skutkového a právního kontextu. Dále musí být zřejmé, jak naložil správní orgán s námitkami účastníka řízení obsaženými v podaném odvolání, proč považuje argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou, podle které právní normy rozhodl, případně zda shledal jiné vady řízení, k nimž byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost má být vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Podle soudu v nyní

projednávané věci s ohledem na shora uvedené žalovaný nepochybil, pokud na každé dílčí tvrzení obsažené v odvolání výslovně nereagoval, neboť důvody, které jej vedly k zamítnutí odvolání, jsou z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, jak soud vysvětlil výše. Námitky týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí tak soud shledal nedůvodnými.

19. Co se týče věcného posouzení, soud opět připomíná, že předmětem nynějšího řízení je žádost žalobkyně o obnovu pravomocně skončeného řízení o dodatečném povolení stavby. Soud upozorňuje, že správní řízení o obnově podle § 100 správního řádu lze rozdělit do dvou stádií:
 - 1) rozhodování, zda se obnova řízení povolí (popř. nařídí z úřední moci), a 2) rozhodování v již obnoveném řízení. Ve fázi řízení o povolení obnovy správní orgán zkoumá pouze naplnění zákonných podmínek. Teprve po její obnově, tedy v druhé fázi řízení podle § 100 správního řádu, může správní orgán zkoumat meritum věci. V řízení o povolení obnovy řízení se tedy správní orgán mj. zabývá tím, zda nově navržené důkazy „*mohou*“ vést k odlišnému řešení otázky řešené v původním řízení, nikoliv zda „*skutečně povedou*“ k jinému výsledku. Tomu, že se správní orgán v první fázi řízení zabývá pouze naplnění podmínek pro povolení obnovy, taktéž odpovídá rozsah soudního přezkumu. Úkolem správních orgánů a nyní též soudu tedy je řešit otázku, zda tvrzení předestřená žalobkyní v její žádosti naplňují některý ze zákonných důvodů pro povolení obnovy řízení. V žádném případě však toto řízení nemůže sloužit k přezkoumávání správnosti závěrů vyslovených správními orgány (včetně dotčených orgánů na úseku ochrany lesa) v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby.
20. Podle § 100 odst. 1 správního řádu se řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a současně pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.
21. Podle § 100 odst. 2 správního řádu může účastník podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.
22. Obnova řízení na žádost je mimořádným opravným prostředkem, kterým se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážit nad principem právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu a nepochybně, že správní orgán vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti a důkazy, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav, aniž mohly být uplatněny v předcházejícím řízení.

23. Obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) slouží (na rozdíl od úpravy přezkumného řízení podle § 94 téhož zákona) k nápravě skutkových nesprávností (rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009 - 74, č. 2144/2010 Sb. NSS). Správní řád přitom důvody pro povolení obnovy stanoví taxativním způsobem. Považuje-li účastník řízení vydané rozhodnutí za nezákonné, je namíste požádat (po vyčerpání řádných opravných prostředků) o přezkum takového rozhodnutí správním soudem. Současně má účastník řízení možnost požádat správní orgán o přezkum rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 94 a násl. správního řádu (byť je přezkumné řízení především nástrojem vnitřní kontroly veřejné správy). Naznačené dvě cesty právní obrany účastníka řízení se tedy týkají situace, kdy účastník řízení považuje vydané rozhodnutí za nezákonné, typicky v případě, kdy má účastník za to, že správní orgán nesprávně aplikoval právní normu. Zcela odlišným případem je institut obnovy řízení, který pamatuje na situace, kdy v proběhlém řízení nebylo z určitých důvodů možné správně zjistit skutkový stav.
24. Soud se shoduje se žalovaným, že žalobkyně žádná tvrzení, která by bylo možno označit za nové skutečnosti či důkazy ve smyslu § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu ve své žádosti nepředestřela [soud ponechává stranou § 101 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť žalobkyně tento důvod pro obnovu řízení nikdy v průběhu řízení netvrdila].
25. Tvrzení žalobkyně v její žádosti o obnovu řízení lze rozdělit do dvou skupin. První skupinu důvodů, které podle žalobkyně odůvodňují povolení obnovy, představuje předložený posudek. Soud ve vztahu k této písemnosti předně podotýká, že žalobkyně zůstala po celou dobu řízení stran specifikace konkrétních tvrzení či nových skutečností, které by z posudku měly vyplývat, ve zcela obecné rovině. Ve své žádosti pouze uvedla, že tvrzení v posudku „přinášejí nové informace a ty jsou dostačující pro navrhovanou obnovu řízení“. O jaké informace konkrétně jde, však již neuvedla. Současně je nutno přisvědčit správním orgánům, že veškeré skutečnosti, se kterými předložený posudek pracuje a které hodnotí (tedy vzájemný vliv stavby a lesního porostu vycházející z umístění stavby a stavu lesního porostu, půdy, kořenového systému a dalších podmínek v území), v době rozhodování správního orgánu existovaly a žalobkyni nic nebránilo je v řízení o dodatečném povolení stavby uplatnit. Předložený posudek tak není ničím jiným než snahou o posouzení poměrů panujících v daném místě odlišně od nesouhlasného závazného stanoviska. Toto hodnocení však nelze považovat za novou „skutečnost“ či „důkaz“ ve smyslu § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť nepřináší žádná nová *skutková* zjištění (pouze jejich jiné hodnocení). Pojem „dříve neznámá skutečnost“ podle posledně citovaného ustanovení nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010 - 113). Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď (shodně např. rozsudek NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002 - 75). Předložený posudek tedy takovou skutečností není.
26. Nadto, posudek v době původního řízení o dodatečném povolení stavby objektivně ani neexistoval. Byl vyhotoven až dodatečně, počátkem roku 2018, na žádost zmocněnce žalobkyně, tedy více než půl roku po vydání konečného rozhodnutí v původním řízení.

Nejde tak o důkaz existující v době původního řízení, který by žalobkyně z objektivních důvodů „pouze“ nemohla uplatnit. Žalobkyni nic nebránilo si takový posudek pořídit a předložit již v původním řízení. Pasivitu v původním řízení však již nelze nahradit uplatněním tohoto důkazu v řízení o povolení obnovy. Na uvedeném nic nemění žalobní námitka, podle které „je nelogické, aby stavebník v rámci řízení dodal vše“, neboť ze zákona vyplývá pravý opak toho, co žalobkyně tvrdí [srov. § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů]. Je plně na odpovědnosti žadatele o dodatečné povolení stavby, aby předložil všechny doklady potřebné pro rozhodnutí o jeho žádosti. Pokud stavebník žádá, aby jeho žádosti bylo vyhověno, musí pak mimo jiné prokázat, že dodatečně povolovaná stavba není v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem, tedy i veřejným zájmem na ochraně lesa [srov. § 88 odst. 3 písm. c) stavebního zákona]. Stejně tak není důvodná námitka žalobkyně, že „zamítavé stanovisko vyvolalo nová stanoviska stavebníka“. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobkyně se s obsahem nesouhlasného závazného stanoviska seznámila již v průběhu původního řízení. Své výhrady proti němu (včetně předložení posudku) tak mohla uplatnit v řízení před stavebním úřadem či v řízení odvolacím.

27. Druhá skupina důvodů pak zcela zjevně nesplňuje zákonné podmínky pro povolení obnovy již proto, že jde o tvrzení, která žalobkyně mohla uplatnit, a konec konců též uplatnila, v odvolacím řízení (srov. § 100 odst. 2 správního řádu). Tato skupina tvrzení ani náznakem neobsahuje relevantní tvrzení ohledně nových skutečností či důkazů, ale je pouhým opakováním žalobkyní tvrzených důvodů nezákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby a zejména důvodů, pro které považuje za nesprávné nesouhlasné závazné stanovisko. Soud nicméně musí zopakovat, že otázka porušení legitimního očekávání žalobkyně a zásady předvídatelnosti postupu správního orgánu, či správnosti výkladu lesního zákona mohla být a byla předmětem odvolacího řízení. Obnova řízení nemá být volným pokračováním odvolacího řízení, v jehož rámci by snad účastník nespokojený s výsledkem správního řízení mohl bez ohledu na pravomocné skončení řízení přinášet další doklady zpochybňující podklady pro rozhodnutí (zde zejména nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu) za účelem dosažení pro sebe příznivějšího výsledku. Zákon zejména z důvodu ochrany právní jistoty pro možnost povolení obnovy stanovuje přísné a přesně vymezené podmínky, které však žalobkyně nesplnila.
28. Soud závěrem k argumentaci žalobkyně obsažené v replice konstatuje, že poukaz na usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 43 A 180/2018 nemůže být relevantní. V prvé řadě proto, že jde o řízení, jehož předmětem je rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby (tedy předmět odlišný od nynějšího řízení, byť související). Co je však podstatnější, soud v usnesení o odkladném účinku řeší pouze to, zda jsou naplněny zákonem stanovené důvody pro jeho přiznání (srov. § 73 odst. 2 s. ř. s.). Soud rozhodnutím o odkladném účinku v žádném případě nemůže činit konečné závěry ohledně důvodnosti podané žaloby. Citace vytržené z odůvodnění uvedeného usnesení tak na nyní projednávanou věc nemohou mít žádný vliv. Tvrzení žalobkyně v replice, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nepracoval s § 100 správního řádu, nemá oporu ve správním spisu – z odůvodnění rozhodnutí žalovaného naopak vyplývá, že právě toto ustanovení ve věci aplikoval.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

29. Jak vyplývá z výše uvedeného, soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu